

Is er nog plaats voor echte mannen in deze maatschappij? Dat is de vraag die door de hoofden spookt van een aantal zogeheten 'masculinisten'. Het antwoord dat ze uit hun hoed toveren is eenvoudig: de feministen zijn te ver gegaan. Stop die degeneratie! Eventjes zien wat voor verrassends deze heren, die zich in hun mannelijkheid geraakt voelen, als slachtoffers van de hysterische aanvallen van beha-verbrandsters nog allemaal in petto hebben.

Sinds eind jaren '80 verspreiden zich langzaamaan een aantal eigenaardige mannengroepen over de westerse wereld. Zonder enige moeite krijgen ze hun hersenspinsels verspreid via het internet en de pers. Deze visionairen hebben het goed begrepen: de gelijkheid tussen mannen en vrouwen is al geruime tijd een feit. De vrouwen zijn er zelfs in geslaagd de mannen te verdringen in bepaalde domeinen die aan hen gereserveerd waren, zoals het vaderlijke gezag. Jawel, dit is het tijdperk van het postfeminisme. Moet Rood - zoals altijd de kant kiezend van de onderdrukten - er niet aan beginnen denken de titel van deze rubriek te veranderen?

Zeker, er zijn mannengroepen die zichzelf als pro-feministisch en anti-seksistisch beschouwen en machisme en gewelddadig gedrag proberen te bannen. De analyses van de meerderheid van masculinisten staan echter diametraal tegenover die van feministen. Ze ontkennen simpelweg het bestaan van het patriarchaat en van de genderverhoudingen. Conservatieve masculinisten tonen zich openlijk als verdedigers van het gezin en van de traditionele rolmodellen. Ze sloven zich uit om de lof te zingen van het goeie gezinshoofd, strikt en autoritair, en van de zachtvaardige echtgenote, dienstbaar en onderworpen. Volgens hen moeten de door de 'vaginocraten' verworven rechten dringend worden teruggeschroefd als we de totale vernietiging van de maatschappij willen vermijden. Onder deze verlichte geesten vinden we natuurlijk christelijke fundamentalisten in Canada en de VS, naast de viriele en felbehaarde 'nee, wij zijn geen flikkers' van de wapenlobby...

Het masculinistisch discours heeft vele gezichten. Toch zijn er een aantal gemeenschappelijke thema's, zoals die van de rehabilitatie van het imago en de rol van de vaderfiguur. Met hun discours over de slachtofferpositie van de vader hebben de masculinisten een fel gemediatiseerd voorwendsel gevonden om langzaamaan de feministische verworvenheden rond abortus, echtelijk geweld of echtscheiding in vraag te stellen. Aan de hand van de schijnbaar legitieme eis van gedeeld hoederecht over de kinderen na een echtscheiding profiteren de antifeministen er bijvoorbeeld van om het bestaan van echtelijk geweld verder onder de mat te vegen. Aangezien mannen en vrouwen vandaag gelijk zijn (dat leren ze ons tenminste elke dag) zijn preventie- en repressiemaatregelen tegen het geweld tegenover vrouwen uit den boze: een seksistische discriminatie ten voordele van vrouwen, voorwaar! Overigens, vrouwen verwarren vaak het echte geweld met de 'natuurlijke' kracht van mannen. In die logica verliest de exclusieve toekenning van het hoederecht over de kinderen aan de vrouw omwille van het vaderlijk geweld zijn betekenis. De enige oplossing is dan ook het gedeelde hoederecht. We leven werkelijk in de beste der werelden!

Reactionaire masculinisten hebben ook de echte inzet begrepen van het 'feministisch complot' dat erin bestaat de dominantie van de vrouwen op te leggen aan de mannen. Inderdaad, de 'femi-nazi's' stelden zich niet tevreden met het afnemen van het voordelig statuut van de vader binnen het gezin, om die positie zelf in te kunnen nemen. Ze hervielen in dezelfde fout op het vlak van het openbaar leven. Door het gezin te laten desintegreren en alle patriarchale waarden met de voeten te treden, zijn de 'feminocentrismen' mee verantwoordelijk voor de toename van het aantal zelfmoorden bij mannen, voor de consumptiemaatschappij, de overbevolking in de gevangenissen, voor verkeersongelukken en natuurlijk voor homoseksualiteit! Om zichzelf een beetje geloofwaardigheid te verlenen - maar of dat nog nodig was? - pogen de masculinisten pseudo-wetenschappelijke theorieën uit te werken en te verspreiden, die moeten aantonen dat het aantal mannen dat geslagen wordt even hoog is als het aantal geslagen vrouwen, of dat de zwakke aanwezigheid van mannen in de school- en gezinssfeer een psychologisch vacuüm creëert bij jongetjes, wat mee aan de basis zou liggen van hun latere gebrekkige prestaties, enzovoort.

Te gek om los te lopen!

Contributed by Céline Caudron
donderdag, 14 april 2005 -

Verder verspreid door intellectuelen en door de media, bereiken deze verfijnde analyses als bij mirakel zelfs de hogere regionen van het parlement. De masculinisten kennen aardig hun weg in de coulissen van het lobbywerk.

Als uitsmijter één van de meest diepzinnig staaltjes van het antifeminisme. Door de regeringen te manipuleren hebben die verschrikkelijke demonen met borsten maatregelen kunnen doordrukken die de toegang van meisjes tot 'mannelijke' studierichtingen en tot hogere studies mogelijk maken. Daardoor werden jongens verwaarloosd in het onderwijsbeleid. Die verwaarlozing, doelbewust geprogrammeerd door die verachte hystericae, veroorzaakte en versterkte de schoolmoeheid van het sterke geslacht. Dat verklaart waarom meisjes vandaag betere resultaten halen, mooie diploma's binnenrijven en stevige concurrenten worden op de arbeidsmarkt. De vervrouwelijking van het onderwijssysteem is dus wel degelijk verantwoordelijk voor de werkloosheid. Quod erat demonstrandum.